

V Ljubljani in okolici je bil na velikonočni ponedeljek 1. 1895. hud potres, ki je porušil ali močno poškodoval mnogo hiš. Ljudje so se v strahu večinoma izselili iz mesta v predmestja, kjer so nižje in bolj varne hiše, mnogi pa so odšli tudi na deželo. Mesto je v hitrici postavilo za brezdomce lesenjače (barake), nekateri pa so prebivali kar v velikih sodih, ki so jim prej izbili dno za vhod v to zasilno bivališče.

V spomin na ta potres se vrši še dandanes na velikonočni ponedeljek prošnjá procesija.

Zadnje čase se pojavljajo pogosto potresi po Turčiji, ki zahtevajo mnogo žrtev. Eden izmed najhujših potresov pa je bil 1. septembra 1925 na Japonskem. Porušil je cela mesta, opustošil lepe pokrajine in končal tisoče in tisoče ljudi.

J. Kmet

Zakaj kokoš vedno brska

Ko je Bog ustvaril živali, je vsaki posebej prav lepo okrasil obleko. Ni še opisal zadnjega ptička, ko pride k njemu priliznjena muca in se mu podrgne ob noge.

»Kaj bi pa rada?« jo ogovori Stvarnik.

»Lačna sem,« pove boječe muca.

»I, ne bodi tako nepočakana. Kaj misliš, da sem pozabil nate? Saj veš, da so še dlake tvojega kožuščka preštete, pa bi tebe prezrl?«

Potlej je stegnil svojo darežljivo roko in obilno nahranil vse živali od najmanjše do največje.

Kmalu se je polh zadovoljno zvil v kolač in zadrnuhal. Muca je s polnim želodčkom zadremala in začela prestí. Vse živali so mirovale in počivale ter vsaka v svojem jeziku in narečju zahvaljevala neskončno dobroto božjo, le kokoš je še vedno stopicala po zemlji, zdaj pa zdaj brsknila s krepeljci, pogledovala med listje, pikala in se sama s seboj pogovarjala.

»No, kokoška, kaj je pa s teboj?« je zaskrbelo Stvarnika, »kaj si lačna?«

»O, hvala ti tisočkrat, Stvarnik moj! Saj veš, zamudila sem. Zato sem zadnja prišla na vrsto. Proti koncu je bilo pa že vsega po malem. Nič zato! Si bom pa še sama kaj poiskala,« je zarahtala in veselo pobrskala po gnoju, da je vse letelo okoli nje...

Še danes izpolnjuje, kar je obljubila Stvarniku, le pogledjte jo...

Otroška modrost

Nima takih staršev

Branko je bil poreden in mati ga je našeškala.

»Huj, kako si neubogljiv! Pogledj svojega prijateljčka Borisa, ki je tvoje starosti in ga starši nikdar ne tepejo.«

»Uh, uh, seveda,« je zajokal Branko, »ko bi imel tudi jaz take — starše.«

Kako bomo varčevali

»Tonček,« pravi mati, »odslej bomo morali zelo varčevati. Oče ne bo več pil po gostilnah, jaz ne bom več jedla slaščic — a ti, Tonček, kako misliš varčevati?«

»Jaz pa ne pojdem več v šolo,« se odreže sinko.